

Roba Estesa: Foc al patriarcat

*Les guanyadores del Concurs Sons tornen amb 'Desglaç' (Coopula Music, 2018)
| Andrea Romanos entrevista el grup per a la revista 'Enderrock' de març*

Roba Estesa | Juan Miguel Morales

Caminar *Descalces* (Coopula Music, 2016) ha bregat el septet del camp de tarragona en centenars d'escenaris, on amb cada cançó s'aixequen crítiques i reivindicatives. un ?folk calentó' més encès és la nova recepta de *Desglaç* (Coopula Music, 2018), el segon llarga durada de les guanyadores del concurs sons, en el qual la lluita feminista guia onze temes per destruir-ho tot i construir de nou.

Aquesta entrevista és un fragment de la conversa que Andrea Romanos va mantenir amb el grup i que queda plasmada a la revista Enderrock de març.

Escoltant el nou treball es nota que Roba Estesa s'ha foguejat molt en directe.

Anna Sardà (Baix): *Desglaç* és el resultat de dues gires a la carretera. Fins ara les cançons tenien més presència d'elements tradicionals i menys densitat sonora, però ens hem adaptat als escenaris, perquè fa falta molta canya per aguantar un directe a les 12 de la nit. Tot i això, entenem molt bé que l'experiència d'escotar un disc a casa no és la mateixa que anar a un concert.

Gemma Polo (Veu): Aquest és un disc més arriscat, penso. Si s'escolten junts el primer i el segon treball es podria pensar que ?se'ns n'ha anat la flapa'. Però, de manera separada, es pot apreciar l'evolució de la trajectòria del grup durant aquests dos anys, i penso que s'entendrà perfectament per què ara som on som i de quina manera sonem.

Com heu treballat les cançons?

G.P: El segon disc ha estat més complicat. *Descalces* va ser resultat de la tria de cançons que teníem després de cinc anys tocant juntes. És a dir, que vam poder escollir entre molt de material. Ara ho hem hagut de fer tot en pocs mesos, i per tant hem generat molt de material a casa, d'una manera més individual, però sempre amb la vocació que fos un procés creatiu col·lectiu.

El títol fa referència al darrer poemari de Maria-Mercè Marçal, titulat *Desglaç* (1984- 1988) i publicat per Edicions 62 el 1997. És ella qui us va inspirar?

G.P: De fet, va ser justament al revés! Durant el procés final de *brainstorming* per elegir el títol del disc vam abocar-hi totes les imatges i conceptes que pensàvem que podia recollir l'imaginari del disc. Aquest procés el vam fer un cop ja havíem treballat totes les cançons i hi havíem aportat les nostres inquietuds, i d'aquí va sorgir la idea de *Desglaç*.

Aquestes imatges referencials han canviat notablement d'un disc a l'altre??

G.P: L'imaginari del nostre debut era molt rural i casolà, sobre assumptes petits i temes molt palpables... Va ser un disc quotidià i tradicional. En canvi, aquest segon ha anat cap a una escala molt més macro, hem intentat trencar amb el gran paradigma que són les estructures que tenim inculcades com a societat tant en el pla cultural com social. Va sortir la paraula *Desglaç*, i més endavant l'Anna ens va fer notar que era el nom de l'últim poemari de Marçal, i vam veure la llum.

A.S: Va ser una manera perfecta per acabar de tancar el cercle.?

Parleu de col·lectivitat i a "Dona bonica" feu una crida a la sororitat. És també un dels pilars de la lluita?

A.S: Sí, és clar que res no es pot fer sinó ho fem totes juntes. Al primer disc parlàvem d'una dona més singular, casolana i íntima. I ara volíem fer que realment el segon disc fos una oda a la col·lectivitat, per parlar en termes més grans.

G.P: I també més inclusius per entendre la diversitat, però caminar juntes cap a uns mateixos objectius per tal d'agafar consciència.

A.S.: A més, cal remarcar que el format col·lectiu és la millor manera d'interpel·lar el públic al qual ens dirigim.

Des de la vostra perspectiva crítica i reivindicativa heu aconseguit fer arribar missatges explícitament feministes a un gran públic. No és una tasca senzilla.

A.S: Portar aquestes reivindicacions a dalt de l'escenari és donar-hi veu d'alguna manera. Fins ara, a l'escena de l'oci nocturn en què ens movem hi havia una mancança d'aquest missatge. D'alguna manera mirem de canalitzar-ho, i també de reflexionar sobre el fet que hi ha gent que en parla com si fos una cosa nova, quan són missatges que pots trobar en milers de llocs més.

Roba Estesa Foto: Juan Miguel Morales